

РЕШЕНИЕ

№ 4933

гр. София, 23.09.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 10.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дилияна Николова

при участието на секретаря Кристина Григорова и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **5030** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.1, ал.2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба на [фирма], с която срещу Изпълнителната агенция по рибарство и аквакултури /ИАРА/ е предявен иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ за присъждане на сумата в размер на 335 лева, представляваща обезщетение на ищеца за причинените му имуществени вреди от отмененото като незаконосъобразно Наказателно постановление № 09-09/23.08.2019г., издадено от началника на Отдел „Рибарство и контрол – Западна България“ към Главна дирекция „Рибарство и контрол“ на ИАРА, изразяващи се в заплатеното адвокатско възнаграждение за процесуално представителство по делото, в производството, по което е отменено наказателното постановление. Претендира се и присъждане на разноските по настоящото производство.

В отговор на исковата молба ответникът признава исковата претенция в размер на 335 лева като изразява желание за постигане на спогодба. По отношение на претенцията за присъждане на разноските по настоящото дело намира, че не са налице основания за това и следва да бъде приложена разпоредбата на чл.78, ал.2 ГПК вр. Чл.144 АПК, поради това, че ищецът не е предприел действия по извънсъдебно уреждане на финансовите си взаимоотношения с ИАРА.

Препис от отговора е изпратен на ищеца като в молба от 05.08.2020г. той заявява, че разноски от ответника за водене на настоящото дело се дължат и чл.78, ал.2 ГПК не

намира приложение, тъй като е поканил ответника да плати сумата, предмет на иска преди завеждане на исковата молба с писмо, получено от него на 27.01.2020г., за което към исковата молба са приложени доказателства. Не възразява срещу постигането на спогодба при положение, че бъде постигнато споразумение и относно разноските за настоящото производство.

На 27.08.2020г. е постъпила нова молба от ищцовото дружество, в която се заявява, че сумата по исковата претенция в размер на 335 лева е преведена по сметка на дружеството на 05.08.2020г. като се прилагат доказателства това, с оглед което сключването на съдебна спогодба е без предмет.

В съдебно заседание ищецът, чрез адв.Л., поддържа претенцията за присъждане на направените в настоящото производство разноски, съгласно представен списък на разноските.

Ответникът, редовно и своевременно призован, не се представлява в съдебно заседание.

Софийска градска прокуратура чрез участващия по делото прокурор Г., дава заключение за неоснователност на исковата претенция предвид представените доказателства за извършено плащане от ответника на претендираната сума по иска, което по същество е погасяване на задължението. Разноските по водене на настоящото дело счита, че следва да се възложат на ответника, като се съобрази, че не е налице първата от кумулативно изискуеми по закон материалноправни предпоставки за прилагане на чл.78, ал.2 ГПК – ответникът да не е предизвикал с поведението си предявяването на иска.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

С Наказателно постановление № 09-09/23.08.2019г., издадено от началника на Отдел „Рибарство и контрол – Западна България“ към Главна дирекция „Рибарство и контрол“ на ИАРА, на оспорващото дружество е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева за извършено нарушение на чл.25, ал.1 от Закона за водите.

По жалба на ищеца срещу наказателното постановление /НП/ в Районен съд – Кюстендил е образувано НАХД № 1288/2019г., производството по което е приключило с постановяването на Решение № 401/28.11.2019г., с което НП е отменено като незаконосъобразно издадено. Решението е влязло в сила на 28.12.2019г. В производството по това дело ищцовото дружество е било представлявано от адв.Е. Л. – САК, която е изготвила и въззивната жалба, на основание пълномощно на л.27 по делото. Същото се съдържа на гърба на бланков договор за правна защита и съдействие серия А № 830489 от 05.09.2019г. и с него в полза на адвоката е договорено възнаграждение в размер на 335 лева, платени в брой при сключването му. С исковата молба е представено и прието като доказателство по делото заявление от ищцовото дружество, отправено до ИАРА /л.17/, представляващо по същество покана за доброволно плащане на сумата в размер на 335 лева, представляваща заплатеното адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие серия А бл.№ 830489 от 05.09.2019г. Заявлението е мотивирано със законовата промяна – изменението на чл.63 ЗАНН, обн. ДВ, бр.94/29.11.2019г., предвиждащо присъждането на разноски по делата от административнонаказателен характер и съдебната практика, като е посочена и банкова сметка, по която да бъде преведена сумата. Заявлението – покана за доброволно плащане, съгласно известие на л.19 по делото, е получено в

ИАРА на 27.01.2020г. Предвид липсата на осъществено доброволно плащане на сумата, на 11.06.2020г. е депозирана исковата молба, по която е образувано настоящото производство.

В хода на съдебното производство, с молба на ищцовото дружество, постъпила по делото на 27.08.2020г., е представено платежно нареждане от 05.08.2020г. /л.39/, ведно от което сумата, предмет на иска, е преведена от ИАРА по сметка на ищеца, а като основание за извършване на плащането е вписано „000649519 РЕШ 401.28.11.19 РС КЮС.Л“.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът обуславя следните правни изводи:

По допустимостта на иска:

Съдът е сезиран с претенция за присъждане на обезщетение за имуществени вреди, представляващи направените от ищеца разходи за адвокатско възнаграждение за правна помощ и процесуално представителство по обжалването на Наказателно постановление № 09-09/23.08.2019г., издадено от началника на Отдел „Рибарство и контрол – Западна България“ към Главна дирекция „Рибарство и контрол“ на ИАРА. С оглед така изложеното искът следва да бъде квалифициран като такъв с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Отговор на въпроса за правната квалификация на така предявената претенция е даден и в т.1 от Тълкувателно постановление № 2 от 19.05.2015 г. по тълк. д. № 2/2014 г., ОСК на ГК на ВКС I и II колегия на ВАС, според което „...Нормата на чл.1 ЗОДОВ очертава от обективна и субективна страна отговорността на държавата и общините за вредите от незаконосъобразните актове, действия или бездействия на техните органи и длъжностни лица. Държавата и общините отговарят за вреди, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. ... Видът на незаконосъобразния акт, вредите от който подлежат на обезщетяване, определян по признаците, визирани в АПК, не се сочи като законов критерий за приложението на ЗОДОВ. За разлика от него, понятието "административна дейност" е посочено изрично, както в съдържанието на правната норма на чл.1, ал.1 ЗОДОВ, така и в нейното заглавие: "Отговорност за дейност на администрацията". Подобен е законодателният подход и в разпоредбата на чл. 2 ЗОДОВ, която установява отговорност на държавата за вреди при осъществяване на правозащитна дейност и е озаглавена "Отговорност за дейност на правозащитните органи". Отговорността, съобразно фактическите състави на ЗОДОВ, следователно е резултат от незаконосъобразно осъществяване на публични функции - административни и правозащитни от органите на държавата, общините и съдебната власт.

... Дейността по административно наказване по естеството си е правораздавателна дейност на администрацията, насочена е към разрешаване на правен спор, възникнал по повод на конкретно сезиране, при спазване на състезателно производство в условията на независимост и самостоятелност на решаването. Тя е свързана със защитата на реда в областта на държавното управление по аргумент от чл. 6 от Закона за административните нарушения и наказания и представлява санкционираща управленска дейност. Наред с другите правни форми на изпълнителна дейност - правотворческа, правоприлагаща и договорно-правна, класифицирани според предметно им съдържание и цел, тя представлява форма на административна

/изпълнителна/ дейност, извършва се по административен ред чрез властнически метод, въз основа на законово предоставена административнонаказателна компетентност. Наказателното постановление, като резултат от упражнената дейност по административно наказване, също представлява по естеството си правораздавателен акт, той не се издава по реда на АПК и не носи белезите на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 АПК. Въпреки това, основният вид на дейността по налагане на административно наказание и на извършените действия или бездействия във връзка с административното наказване не дава основание разпоредбата на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ да се тълкува ограничително като приложното ѝ поле да се ограничи до административните актове, издавани по реда на АПК, а незаконосъобразните наказателни постановления, с оглед на правораздавателния им характер, да бъдат изключени от предметния обхват на закона. За квалифициране на иска като такъв по чл.1, ал.1 ЗОДОВ определяща е не правната природа на отменения акт, а основният характер на дейността на органа, негов издател. Независимо че наказателното постановление не представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК, определящо за квалификацията на иска за вреди по чл.1, ал.1 ЗОДОВ, е обстоятелството, че актът се издава от административен орган, представлява властнически акт и въпреки че поражда наказателноправни последици, е правен резултат от санкционираща административна дейност. Неговото издаване е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения, упражнена административнонаказателна компетентност, законово предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност.

Законодателят не предвижда ред за присъждане на разноски в производствата по ЗАНН. Доколкото искът по чл.1, ал.1 ЗОДОВ е за обезщетение за вреди, настъпили вследствие незаконосъобразно наказателно постановление, действия или бездействия в рамките на административно наказване, то и исканията за обезщетяване на направени разноски в производството по обжалване подлежат на разглеждане по същия ред.“

Искът е насочен срещу Изпълнителна агенция по рибарство и аквакултури, която е юридическо лице по арг. от разпоредбата на чл.5, ал.2 от Закона за рибарството и аквакултурите и съответно е пасивно легитимирана да отговаря по него, с оглед нормата на чл.205, ал.1 АПК.

Предвид изложеното, съдът приема, че искът, с който е сезиран, е допустим.

Разгледан по същество искът е неоснователен, по следните съображения:

Съгласно чл.1, ал.1 ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, като когато вредите са причинени от незаконно действие или бездействие, незаконосъобразността на действието или бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение. Фактическият състав, при осъществяването, на който възниква правото на обезщетение, включва следните елементи: вреда, незаконен акт, действие и/или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата при или по повод изпълнение на административна дейност; причинна връзка между вредата и акта, действието и/или бездействието.

Ищецът извежда своята претенция за обезщетение от твърдението, че вредите са му причинени от незаконосъобразно издадено наказателно постановление, отменено с

влязъл в сила съдебен акт.

Съгласно мотивите по т.1 от ТП № 2/19.05.2015г., следва да се приеме, че издаването на наказателното постановление е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения, упражнена административнонаказателна компетентност, предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност и в този смисъл същото представлява властнически акт, издаден от административен орган и въпреки че поражда наказателноправни последици, е правен резултат от санкционираща административна дейност.

Предвид това съдът намира за доказани първата група от визираните по-горе предпоставки - отменен като незаконосъобразен административен акт – наказателно постановление.

По отношение на заявените имуществени вреди, представляващи заплатен адвокатски хонорар:

Безспорно по делото се установи, че от ищеца е налице извършено заплащане на адвокатско възнаграждение в размер на 335 лева в полза на адв.Л. за осъщественото от последната процесуално представителство пред въззивната инстанция във връзка с обжалването на процесното НП. Това плащане е надлежно отразено в договора за правна защита и съдействие от 05.09.2019г., което е достатъчно доказателство за това, че разходът е направен - т.1 от ТР № 6/06.11.2013г. на ОСГТК на ВКС. Видно от мотивите на тълкувателното решение въпросът за това в какъв формат е договорът /дали е от кочан/ не стои - договорът за адвокатска услуга се сключва между клиент и адвокат, като писмената форма е за доказване. Когато възнаграждението е заплатено в брой, този факт следва да бъде отразен в договора за правна помощ, а самият договор да е приложен по делото. В този случай той има характер на разписка, с която се удостоверява, че страната не само е договорила, но и заплатила адвокатското възнаграждение. Предвид съдържанието на представения по делото договор от 05.09.2019г. съдът приема, че това изискване е изпълнено.

Плащането по договора представлява за ищеца нанесена имуществена вреда, тъй като е довело до намаляване на неговото имущество. В производството пред районния съд по разглеждане на жалби срещу наказателни постановления по чл.59 ЗАНН, до изменението на закона, обнародвано в ДВ, бр.94 от 29 ноември 2019г., при субсидиарно прилагане на НПК, когато наказателното постановление е отменено, не се присъждат разноски в полза на нарушителя, както когато подсъдимият бъде оправдан в наказателното производство, не се присъждат разноски срещу държавата. Последното открито съдебно заседание по делото е проведено на 28.10.2019г. – преди обнародване и влизане в сила на изменението на ЗАНН, поради което и за ищеца не е била налице процесуална възможност да претендира присъждането на разноски. След като липсва процесуална възможност да се упражни претенцията за разноски в административнонаказателното производство от лицето, санкционирано неоправдано с административно наказание /ТР № 2/03.06.2009г. на ОСК на ВАС/, се налага извод, че направените от него разноски за правна помощ в хода на това производство, приключило с отмяна на НП, представляват имуществена вреда, която не му е възстановена в рамките на това производство. Спорът дали така извършените разноски за заплатено адвокатско възнаграждение за обжалване по съответния ред на наказателното постановление представляват имуществена вреда за жалбоподателя в административнонаказателното производство и ищец в настоящото, намираща се в

причинна връзка с отмененото НП, е разрешен с Тълкувателно решение № 1/15.03.2017г. по тълкувателно дело № 2/2016г. на ОСК на ВАС, което е задължително за органите на съдебната и изпълнителната власт, за органите на местното самоуправление, както и за всички органи, които издават административни актове – чл.130, ал.2 ЗСВ. Според посоченото решение „при предявени пред административните съдилища иски по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл.4 от този закон“.

Както се установи по делото обаче, в хода на настоящото производство, след предявяване на иска и след получаване на призовка за първото по делото открито съдебно заседание, е последвало плащане от ответника на претендираната сума по иска, с което исковата претенция е погасена. Предвид това искът се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Основателна обаче, е претенцията на ищеца за присъждане на направените по производството разноски. Обратно на твърденията на пълномощника на ответника разпоредбата на чл.78, ал.2 ГПК в случая не намира приложение. Съгласно нея ако ответникът с поведението си не е дал повод за завеждане на делото и ако признае иска, разноските се възлагат върху ищеца. Т.е. за да намери приложение цитираният законов текст следва кумулативно да са осъществени двете посочени в него предпоставки. В случая обаче, макар и да признава иска за основателен, ответникът не е предприел своевременно действия за плащане на сумата, предмет на иска, за което е бил писмено поканен от ищцовото дружество преди завеждане на делото, с което е дал повод за завеждането му. С оглед това разноските следва да му бъдат възложени изцяло. Такива са доказани в общ размер на 175 лева, от които 25 лева за заплатена държавна такса и 150 лева за заплатено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие от 10.06.2020г., приложен на л.7 по делото.

Водим от горното, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от [фирма] срещу Изпълнителната агенция по рибарство и аквакултури иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ за присъждане на сумата в размер на 335 лева, представляваща обезщетение на ищеца за причинените му имуществени вреди от отмененото като незаконосъобразно Наказателно постановление № 09-09/23.08.2019г., издадено от началника на Отдел „Рибарство и контрол – Западна България“ към Главна дирекция „Рибарство и контрол“ на ИАРА, изразяващи се в заплатеното адвокатско възнаграждение за процесуално представителство по НАХД № 1288/2019г. по описа на Районен съд – Кюстендил.

ОСЪЖДА Изпълнителната агенция по рибарство и аквакултури да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК] сумата в размер на 175 /сто седемдесет и пет/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: